

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 46/2022-61

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného JUDr. Martinom Gancznerom, advokátom, Tajovského 6, Nové Zámky, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Tdo/64/2019 z 29. septembra 2020 a uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 1To/88/2017 z 20. februára 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. marca 2021 domáhal vyslovenia porušenia základných práv a slobôd na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1, na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3, na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2Tdo/64/2019 z 29. septembra 2020 a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1To/88/2017 z 20. februára 2018 a rozsudkom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4T/1/2016 z 23. októbra 2017. Sťažovateľ navrhol napadnuté rozhodnutia

označené v záhlaví tohto uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie 10 000 eur, ako aj náhradu trov konania v sume 384,08 eur.

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 46/2022-34 z 27. januára 2021 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základných práv a slobôd na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1, na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3, na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a práv na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru uznesením najvyššieho súdu a uznesením krajského súdu. Vo zvyšnej časti, teda v časti namietaného porušenia označených práv uznesením okresného súdu, ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Predmetom posúdenia vo veci samej zo strany ústavného súdu je preto už len namietané porušenie označených práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu a uznesením krajského súdu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona (ďalej len „TZ“) s poukazom na § 138 písm. b) a j) TZ a § 127 ods. 12 TZ na skutkovom základe, že: „*od presne nezistenej doby, minimálne od mesiaca jún 2014 do 08.07.2015, si po telefonickej dohode na bližšie nezistených miestach v okolí mesta Sered' a Nitra zadovožoval drogy a to hlavne pervitín, ktorý potom prechovával a následne predával viacerým užívateľom v meste [REDAKOVANÉ] a to [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkov v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok, a to napriek tomu, že [REDAKOVANÉ] nemá povolenie na zaobchádzanie so psychotropnými látkami v zmysle § 5 citovaného zákona.*“

4. Za uvedený skutok bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov a 6 mesiacov, ochranný dohľad v trvaní 2 rokov a ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

5. Krajský súd odvolanie sťažovateľa svojím uznesením v zmysle § 319 Trestného poriadku (ďalej len „TP“) zamietol ako nedôvodné. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa prejedikovania viny sťažovateľa krajský súd uviedol, že nezistil naplnenie dôvodov na vylúčenie sudcu podľa § 37 TP.

6. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) TP odmietol. Vo svojom uznesení najvyšší súd uviedol, že okresný súd vykonal autonómne dokazovanie a vykonané dôkazy hodnotil bez akejkoľvek väzby na skôr schválenú dohodu o vine a treste v konaní č. k. 4T/220/2015 zo 14. decembra 2015 vo vzťahu k [REDAKOVANÉ] a bez toho, aby z nej pri rozhodovaní o sťažovateľovej vine vychádzal. Preto iba uvedením sťažovateľovho mena v skutkovej vete rozsudku, ktorým bol odsúdený iba pôvodne spoluobvinený [REDAKOVANÉ], predsedníčka senátu [REDAKOVANÉ] neprejedikovala sťažovateľovu vinu spôsobom, ktorý by ju diskvalifikoval z následného trestného konania sp. zn. 4T/1/2016.

II. Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutým rozhodnutiam označeným v záhlaví tohto nálezu sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentoval:

- a) zaujatosťou predsedníčky senátu okresného súdu [REDAKOVANÉ] predloženou v predmetnom konaní, ktorú odôvodnil prejedikovaním viny sťažovateľa v rámci rozsudku č. k. 4T/220/2015 zo 14. decembra 2015 (ďalej aj „rozsudok spoluobvineného“), ktorým táto predsedníčka senátu rozhodla o schválení dohody o vine a treste uzavretej medzi Okresnou prokuratúrou Levice (ďalej len „okresná prokuratúra“) so spoluobvineným sťažovateľom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „spoluobvinený“) tým, že v ňom v rámci jeho skutkovej vety uviedla jeho meno a priezvisko, ako aj popis jeho konania, ktoré viedlo ku kúpe pervitínu, a to napriek tomu, že v danom čase nebol sťažovateľ za spáchanie tohto trestného činu odsúdený;
- b) nezákonne získanými dôkazmi (napr. výsluch spoluobvineného na hlavnom pojednávaní, hoci bol v prípravnom konaní vypočutý ako obvinený), nevykonaním znaleckého dokazovania pre účely overenia hodnovernosti výpovedí svedkov na základe návrhu obhajoby, nesprávnym a nedôsledným zhodnotením prepisov telefónnych hovorov a textových správ;
- c) nedostatkami skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku okresného súdu, ktorá obsahovala výlučne právnu vetu doplnenú o bližšie nestotožnené časové a miestne údaje, ktoré neumožňujú individualizáciu skutku;
- d) popísaná časť skutku označená slovom „zadovážil“ a „prechovával“ nebola v konaní nijakým spôsobom preukázaná a ani súdmi zúčastnenými na rozhodovaní v tejto veci žiadnym spôsobom odôvodnená a ani trestné stíhanie v jeho veci nebolo začaté pre skutok charakterizovaný ako „zadováženie“ a „prechovávanie“, a preto v tomto smere nemohli byť ďalej vykonané ďalšie procesné úkony zákonným spôsobom;
- e) popísaná časť skutku označená slovom „predával“ bola súdmi zúčastnenými na rozhodovaní v tejto veci odôvodnená výpoveďami svedkov, ktorým mal obžalovaný drogy predat', avšak sťažovateľ nedostal odpoveď na svoje obhajobné argumenty uvedené v záverečnej reči, ktoré tieto výpovede zásadným spôsobom spochybňujú, resp. spochybňujú preukázanie viny sťažovateľa (napr. rozdielne ustálenie časového vymedzenia spáchania skutku v jednotlivých štádiách tohto konania);
- f) súdmi použité označenia konania sťažovateľa ako „kúpi, predá, zadováži“ sú síce vyjadrené v rámci jedného ustanovenia § 172 ods. 1 písm. c) TZ, avšak ide o samostatné skutky charakterizované v rámci objektívnej stránky trestného činu iným konaním a iným následkom;
- g) nevykonaním znaleckého dokazovania týkajúceho sa omamnej a psychotropnej látky, ktorú mal zadovážiť, prechovávať a predávať iným osobám uvedeným v napadnutom rozsudku;
- h) nezákonnosťou uznesenia o začatí trestného stíhania, ktoré bolo 24. apríla 2015 začaté proti neznámemu páchatel'ovi, napriek tomu, že úradné záznamy z 24. marca 2015 č. ORPZ-LV-OKP4-128-001/2015 a č. ORPZ-LV-OKP4-128-002/2015 obsahovali údaj o tom, že sťažovateľ distribuuje drogu „pervitín“, proti jeho osobe nebolo vznesené obvinenie;
- i) nesúhlasí s názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa neboli založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom;
- j) nesprávnym použitím právnej kvalifikácie podľa § 172 ods. 2 písm. c) TZ s poukazom na § 138 písm. j) TZ, t. j. páchanie trestného činu na viacerých osobách ako závažnejší spôsob

konania, keďže predaj viacerým osobám je už zahrnutý v znakoch základnej skutkovej podstaty uvedeného trestného činu.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, najvyššieho súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

8. Krajský súd k ústavnej sťažnosti vo vzťahu k námietke zaujatosti predsedníčky senátu poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. Tpj 11/2017 z 5. apríla 2017, z ktorého vyvodil, že prezumpcia nevinoty sa môže týkať len osoby obvinenej v aktuálne vedenom trestnom konaní, a preto v prípade sťažovateľa nemohlo dôjsť k jej porušeniu v dôsledku toho, že meno sťažovateľa bolo použité v skutkovej vete rozsudku spoluobvinenej. Z tohto dôvodu podľa neho neexistoval ani dôvod na vylúčenie predsedníčky senátu z konania vo veci sťažovateľa.

9. Krajský súd poukázal na to, že rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veciach Rojas Morales proti Taliansku a Ferrantelli a Santangelo proti Taliansku boli prijaté v iných skutkových okolnostiach, ako je vec sťažovateľa. V prvom z nich boli obe prejednávané veci v štádiu dokazovania viny a zo záverov v jednej veci týkajúcich sa viny dotknutého tamojšieho sťažovateľa sa vychádzalo aj v druhej z nich. V druhom z nich v odôvodnení rozsudku proti tamojšiemu sťažovateľovi boli použité pasáže z predchádzajúceho rozsudku vedeného proti tamojšiemu spolupáchateľovi a v oboch prípadoch rozhodoval ten istý predseda senátu. Zároveň však k tomuto rozhodnutiu ESLP bolo pripojené odlišné stanovisko sudcu de Meyer, podľa ktorého vec je obdobná ako vec, ktorou sa zaoberal ESLP vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí vo veci Thomann, v ktorom konštatoval, že k porušeniu dohovoru nedošlo, napriek tomu, že obe veci boli prejednané tým istým sudcom, pretože vec bola opätovne prejednaná, čím nemohlo dôjsť k rozporu s požiadavkou neustrannosti.

10. Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa procesného postupu okresného súdu a zisteného skutkového stavu, ako aj vysporiadania sa s námietkami podaného odvolania krajský súd uviedol, že ako krajský súd, tak i najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach v tejto veci sa riadne vyjadrili k jeho procesným námietkam, rovnako zaujali stanovisko k zneniu skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku okresného súdu vrátane preukázania viny sťažovateľa, a to aj vo vzťahu k časti skutku ohľadne „zadováženia“, „prechovávanía“ a „predávania“ omamných a psychotropných látok. Taktiež vyjadrili svoje závery k námietke, podľa ktorej žiadna látka nebola podrobená znaleckému skúmaniu, námietke vznesenia obvinenia s časovým odstupom, ako aj námietke právnej kvalifikácie skutku vrátane kvalifikovanej skutkovej podstaty. Súdy zúčastnené na rozhodovaní predmetnej veci podľa krajského súdu dali odpoveď na všetky relevantné sťažovateľom predložené námietky a svoje odpovede podporili navyše aj riadnou argumentáciou a judikatúrou ako najvyššieho, tak i ústavného súdu. Nespokojnosť sťažovateľa nemôže byť dôvodom konštatovania arbitrárnosti rozhodnutia. Podľa krajského súdu sú námietky sťažovateľa smerujúce proti uzneseniu krajského súdu nedôvodné, preto navrhol ústavnej sťažnosti, ktorú považuje za neopodstatnenú, nevyhovieť.

III.2. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

11. Podľa najvyššieho súdu sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť nepodoprel žiadnou relevantnou argumentáciou. Nad rámec dovolania totiž iba predpokladá svoju verziu hodnotenia niektorých dôkazov s dôrazom na zásadu bezprostrednosti a ústnosti a s poukazom na viaceré rozhodnutia týkajúce sa hodnotenia dôkazov v kontexte zásady prezumpcie nevinu a v závere rozvíja všeobecné úvahy vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia. Takýto všeobecne formulovaný nesúhlas s rozhodnutím najvyššieho súdu (sčasti odvíjajúci sa od skutkových námietok, ktoré stoja mimo dovolací prieskum iniciovaný obvineným) nie je ale dôkazom o jeho neústavnosti. Vo vzťahu k námietkam uvedeným v bodoch 6 až 14 uznesenia ústavného súdu o prijatí v tejto veci poukazuje v celom rozsahu na odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý v rámci svojej právomoci poskytol ako dovolací súd sťažovateľovi náležitú odpoveď.

12. Vo vzťahu k námietke uvedenej v bode 5 uznesenia o prijatí v tejto veci najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že predsedníčka senátu uvedením mena sťažovateľa v skutkovej vete rozsudku, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste jeho spoluobvineného, neprejudikovala vinu sťažovateľa spôsobom, ktorý by ju diskvalifikoval z následného konania vedeného proti nemu, pričom sa opieral o v tom čase nijak nespochybnú judikatúru najvyššieho súdu. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol, že aj v tejto veci je potrebné prihliadnuť na konkrétne okolnosti a trestné konanie sťažovateľa posúdiť ako celok, či bolo alebo nebolo vo svojom výsledku spravodlivé.

13. V tejto súvislosti ďalej najvyšší súd poukázal, že uvedenie mena sťažovateľa v skutkovej vete rozsudku jeho spoluobvineného, ktorý bol odsúdený za účasť na trestnej činnosti, ktorú mal spáchať sťažovateľ, a to vo forme pomoci, bolo z pohľadu vymedzenia skutku spôsobom vylučujúcim jeho zámenu s iným skutkom nevyhnutné (v tejto súvislosti argumentovala odkazom na rozsudok ESĽP vo veci Meng proti Nemecku, sťažnosť č. 1128/17, bod 47 in fine).

14. Konanie sťažovateľa napriek tomu, že nebolo vo výroku rozsudku spoluobvineného formulované spôsobom vyjadrujúcim iba podozrenie, bolo v porovnaní so skutkom, za ktorý bol sťažovateľ napokon odsúdený, popísané veľmi rámcovo.

15. Z pohľadu právnej kvalifikácie trestného činu, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, je potrebné poukázať podľa najvyššieho súdu na to, že rozhodujúce skutkové okolnosti, a síce, že po dlhší čas predával drogy viacerým osobám, neboli v skoršom rozsudku spoluobvineného vôbec uvedené, a teda v tomto smere nebola jeho vina nijak prejudikovaná (konanie sťažovateľa popísané v skoršom rozsudku obvineného by mohlo byť právne kvalifikované ako prečin podľa § 171 ods. 1 TZ). Najvyšší súd poukázal aj na to, že predmetná vec sa odlišuje v okolnostiach od rozhodnutej veci ██████ proti Slovensku, v ktorej za podstatnú okrem iného bola braná okolnosť, že rozsudky, ktorými boli schválené dohody o vine a treste spolupáchateľov p. ██████ ako sťažovateľa, obsahovali podrobný skutkový popis ich trestných činov vrátane jeho úlohy v nich.

16. Ďalší rozdiel spočíva podľa najvyššieho súdu v tom, že kým vo veci ██████ proti Slovensku boli odsúdenia spolupáchateľov súčasťou prípadu p. ██████ a ako také boli vzaté na vedomie, t. j. rozhodnutia spolupáchateľov p. ██████ boli oboznámené a obsiahnuté v spisovom materiáli v jeho veci, naproti tomu vo veci sťažovateľa bolo vykonané autonómne dokazovanie, ktoré vyhodnotil okresný súd bez akejkoľvek viazanosti rozsudkom spoluobvineného, pričom dospel k vlastným a v porovnaní s rozsudkom spoluobvineného k odchylným skutkovým

záverom. Navyše, výpoveď tohto spoluobvineného nie je rozhodujúcim dôkazom o vine sťažovateľa, ale jeho odsúdenie sa opiera o celý rad ďalších dôkazov.

17. Vo vzťahu k námietke zaujatosti predsedníčky senátu okresného súdu poukázal najvyšší súd na to, že u sudcov z povolania je potrebné predpokladať, že boli vyškolení a pripravení viac ako sudcovia z ľudu (prísediaci), aby sa odpútali od svojich záverov z predchádzajúceho procesu vedeného proti spolupáchateľovi sťažovateľa. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok ESLP vo veci Meng proti Nemecku sťažnosť č. 1128/17, body 51 a 55. Podľa najvyššieho súdu relevantným v tejto veci je i fakt, že o potvrdení viny sťažovateľa rozhodol v konečnom dôsledku senát odvolacieho súdu s plným skutkovým a právnym prieskumom, ktorého nestrannosť nik nespochybnil.

18. Hoci v rozsudku spoluobvineného podľa najvyššieho súdu boli použité „nešťastné výrazy“, zohľadniac všetky okolnosti posudzovanej veci, trestné konanie, ktoré viedlo k odsúdeniu sťažovateľa, nebolo vo svojom výsledku nespravodlivé, a preto k porušeniu sťažovateľom označených práv v ňom nedošlo.

III.3. Replika sťažovateľa:

19. Sťažovateľ vo svojej replike poukázal na závery rozsudku ESLP vo veci ██████ vs. Slovenská republika z 25. novembra 2021 (sťažnosť č. 63703/19), týkajúce sa otázky zaujatosti sudcov, ktorí schvaľovali dohodu o vinách a trestoch, v ktorých prejedikovali vinu iných obžalovaných, o ktorých následne rozhodovali v trestných konaniach. Tieto závery podľa neho napadnuté rozhodnutia nereflektujú a odkazujú na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. 15/2017, ktoré už nemožno považovať za správne. Rozsudkom obvineného, v ktorom bolo uvedené meno a priezvisko sťažovateľa spolu s opisom jeho konania, ktoré obsahovalo všetky zákonné znaky trestného činu v čase, keď ešte konanie vo veci sťažovateľa nebolo právoplatne skončené, bola porušená prezumpcia neviny sťažovateľa v uvedenom trestnom konaní, pričom táto skutočnosť nemôže byť spochybnená žiadnymi tvrdeniami, preto sťažovateľ navrhol rozhodnúť v súlade s petitom ústavnej sťažnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

20. Podstata námietok sťažovateľa spočíva v porušení ním označených práv napadnutými rozhodnutiami a ich vydaniu predchádzajúcim konaním, ktoré bolo poznačené zaujatosťou vo veci konajúcej sudkyne (predsedníčky senátu), nedostatočnou individualizáciou skutku, porušením zásady totožnosti skutku, nezákonnosťou dokazovania, nevykonaním znaleckého dokazovania a nesprávnou právnou kvalifikáciou skutku.

21. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

22. V posudzovanej veci najvyšší súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu (ako aj jemu predchádzajúci napadnutý rozsudok okresného súdu) v rozsahu uplatnených dovolacích dôvodov

podľa § 371 ods. 1 písm. b), g) a i) TP a dospel k záveru, že označené dovolacie dôvody v okolnostiach posudzovanej veci neboli naplnené.

23. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie ním označených práv vrátane práva na obhajobu, nestrannosť a nezávislosť súdu, prezumpcie neviny v súvislosti s tým, že v jeho veci rozhodovala zaujatá predsedníčka senátu, ktorá v rámci rozsudku spoluobvineného, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste v jeho skutkovej vete, uviedla jeho meno, priezvisko i konanie, čím prejudikovala jeho vinu, a preto mala byť z konania v jeho veci vylúčená pre zaujatosť.

24. Ústavný súd pri skúmaní skutkového a právneho kontextu tejto veci zistil, že okresná prokuratúra podala na okresnom súde vo veci sťažovateľa a jeho spoluobvineného návrh na schválenie dvoch dohôd o vine a treste uzatvorených okresnou prokuratúrou 23. novembra 2015 pod č. 1Pv258/15/4402 so sťažovateľom a jeho spoluobvineným. Okresný súd 14. decembra 2015 uskutočnil verejné pojednávanie, predmetom ktorého bolo prejednanie návrhu dohôd o vine a treste sťažovateľa i jeho spoluobvineného.

25. Okresný súd rozsudkom č. k. 4T/220/2015 zo 14. decembra 2015 schválil dohodu o vine a treste uzavretú medzi okresnou prokuratúrou a spoluobvineným. Sťažovateľ na verejnom pojednávaní uskutočnenom 14. decembra 2015 uviedol, že nesúhlasí s dohodou o vine a treste z 23. novembra 2015, ktorú uzatvoril s okresnou prokuratúrou. Z tohto dôvodu sa následne jeho vec vrátila do prípravného konania.

26. V rámci právneho kontextu tejto veci je v tejto súvislosti potrebné poukázať na § 18 ods. 1 TP, podľa ktorého sa trestné konanie proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, môže vykonať spoločne, ak to nebude brániť ukončeniu veci v primeranej lehote. Uvedená zásada je prelomená § 18 ods. 5 TP, podľa ktorého sa ustanovenia o spoločnom konaní proti viacerým obvineným nepoužijú, ak okolnosti prípadu a postoj obvineného umožňujú vykonať len u niektorého z nich konanie o dohode o vine a treste.

27. Z okolností tejto veci je zrejmé, že okresný súd v rámci spoločného konania vedeného proti sťažovateľovi a jeho spoluobvinenému rozsudkom spoluobvineného, ktorým schválil dohodu o vine a treste, skončil trestné konanie vedené proti spoluobvinenému. Sťažovateľova vec bola v dôsledku jeho nesúhlasu s uzavretím dohody o vine a treste vrátená do prípravného konania a po podaní obžaloby prejednaná a rozhodnutá v rámci konania pred súdom. V takýchto prípadoch možno hovoriť o tzv. časovo odstupňovanom konaní.

28. Sťažovateľ, ktorý nepristúpil k dohode o vine a treste, nestratil svoje právo na nestranné zaobchádzanie ani svoje právo prezumpcie neviny, pokiaľ ide o jeho obvinenie, aj keď sa o jeho obvinení rozhoduje až po podaní obžaloby v konaní pred súdom.

29. Pri posudzovaní, či všeobecné súdy dodržali svoju povinnosť nestrannosti počas celého predmetného časovo odstupňovaného konania, ktoré má trestnú povahu, možno vychádzať z výkladových kritérií, ktoré stanovil ESLP v rozsudku Karaman v. Nemecko z 27. februára 2014.

30. ESLP v rozsudku Karaman v. Nemecko z 27. februára 2014 uznal, že v prípade, ak ide o zložité trestné konanie týkajúce sa viacerých spoluobvinených, vedenie samostatných a časovo odstupňovaných konaní je v súlade so zásadou dodržiavania prezumpcie neviny v trestnom práve, avšak pod podmienkou, že dotknutý súd bude postupovať s určitou mierou obozretnosti

pri formulovaní prvého z dvoch trestných rozhodnutí, ktoré boli nevyhnutné a časovo odstupňované práve preto, aby sa lepšie viedlo konanie proti veľkému počtu spoluobvinených.

31. V preskúmvanej veci vyvstáva otázka, či s cieľom dodržania povinnosti nestrannosti a nezávislosti, ako aj princípu prezumpcie nevinu sťažovateľa okresný súd pri sformulovaní a odôvodnení rozsudku spoluobvineného, t. z. rozsudku, ktorý nebol určený sťažovateľovi, v záujme zachovania procesných záruk sťažovateľa využil všetky potrebné postupy obozretnej formulácie, ktorá by sa následne spravidla mala odraziť v snahe vo veci rozhodujúceho súdu v čo najväčšej miere sa vyhnúť identifikácie tretej osoby predovšetkým toho spoluobvineného, ktorý neuzavrel dohodu o vine a treste, v samotnom texte dohody o vine a treste jeho spoluobvineného.

32. ESLP v tejto súvislosti dospel k záveru, že zásada prezumpcie nevinu je porušená, ak súdne rozhodnutie alebo oficiálne vyhlásenie týkajúce sa obvineného pri neexistencii konečného odsúdenia obsahuje jasné vyhlásenie, podľa ktorého sa dotknutá osoba dopustila daného trestného činu. Tento súd v tejto súvislosti zdôraznil význam výrazov použitých súdnymi orgánmi, ako aj osobitých okolností, za ktorých boli formulované, a povahy a kontextu predmetného konania (rozsudok ESLP vo veci Karaman v. Nemecko z 27. februára 2014, bod 63). Zároveň súd uznal, že v komplexných trestných konaniach, v ktorých je viacero podozrivých, o ktorých nemožno rozhodnúť spoločne, sa môže stať, že vnútroštátny súd nevyhnutne musí pri posudzovaní viny obvinených uviesť účasť tretích osôb, o ktorých sa možno bude ďalej rozhodovať osobitne. Spresnil však, že ak musia byť predložené skutočnosti týkajúce sa účasti tretích osôb, dotknutý súd by mal zabrániť oznamovaniu väčšieho množstva informácií, než je potrebné na analýzu právnej zodpovednosti osôb postavených pred tento súd. Rozhodnutie pritom musí byť formulované tak, aby sa vylúčilo vydanie prípadného predčasného rozhodnutia týkajúceho sa viny dotknutých tretích osôb, ktoré by mohlo ohroziť spravodlivé preskúmanie skutočností, ktoré sú im kladené za vinu, v rámci samostatného konania (pozri rozsudok ESLP vo veci Karaman v. Nemecko z 27. februára 2014, body 64 a 65, rozsudok ESLP vo veci Navalnyy a Ofitserov v. Rusko, bod 99).

33. Na uvedenú judikatúru ESLP nadviazala aj judikatúra Súdneho dvora Európskej únie, ktorý vo svojom rozsudku (druhá komora) z 5. septembra 2019, Specializirana prokuratura proti AH a i. vo veci C-377/18 uviedol: Článok 4 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie nevinu a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa v dohode, v ktorej obvinená osoba uzná svoju vinu výmenou za nižší trest a ktorú musí schváliť vnútroštátny súd, ako spolupáchatelia predmetného trestného činu výslovne uviedli nielen osobu, ktorá dohodu uzavrela, ale aj iné obvinené osoby, ktoré svoju vinu neuznali a ktoré sú stíhané v samostatnom trestnom konaní, pod podmienkou, že ich uvedenie je jednak nevyhnutné na kvalifikáciu právnej zodpovednosti osoby, ktorá uvedenú dohodu uzavrela, a jednak, že v tej istej dohode sa jasne uvedie, že tieto ostatné osoby sú stíhané v rámci samostatného trestného konania a že ich vina nebola zákonným spôsobom preukázaná.

34. Z tejto judikatúry teda vyplýva, že ani z požiadavky obozretnej formulácie rozsudku o schválení dohody o vine a treste nevyplýva absolútny zákaz akejkoľvek priamej či nepriamej zmienky o spoluobvinenom.

35. Ústavný súd sa preto v súlade s uvedenou judikatúrou zaoberal najprv otázkou, či popis konania sťažovateľa s uvedením jeho mena a priezviska v rámci skutkovej vety rozsudku spoluobvineného bolo v tomto prípade možné považovať za nevyhnutné pre identifikáciu trestnej zodpovednosti spoluobvineného.

36. Okresný súd v rozsudku spoluobvineného, ktorým schválil dohodu o vine a treste uzavretej medzi okresnou prokuratúrou a spoluobvineným sťažovateľom, uviedol:

„Obvinený [REDAKOVANÉ] je vinný, že v období od mesiacov apríl až jún 2015 viackrát za finančnú odmenu ako vodič na osobnom motorovom vozidle zn. [REDAKOVANÉ], EČ: [REDAKOVANÉ] vozil obvineného [REDAKOVANÉ] na jeho požiadanie z miesta trvalého bydliska v [REDAKOVANÉ] do obcí v okolí mesta [REDAKOVANÉ], kde obvinený [REDAKOVANÉ] od neznámych osôb po predchádzajúcej telefonickej dohode zakúpil pervitín, o čom mal obvinený [REDAKOVANÉ] vedomosť a následne po kúpe sa spolu vrátili na uvedenom vozidle späť do mesta [REDAKOVANÉ] teda poskytol inému pomoc na neoprávnené zadovážovanie psychotropnej látky tým spáchal zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), Trestného zákona formou pomoci podľa § 21 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona a za to sa odsudzuje...“

37. Zo znenia skutkovej vety rozsudku spoluobvineného je zrejmé, že obsahuje meno a priezvisko sťažovateľa, ako aj opis jeho správania, ktoré je následne aj nepriamo právne kvalifikované v druhej výrokovej časti tohto rozsudku.

38. Podstatnou v tejto súvislosti sa podľa ústavného súdu javí okolnosť, že v predmetnej veci išlo o vyšetrovanie spoločnej trestnej činnosti, ktoré bolo potrebné realizovať nielen so zreteľom na skutkové a právne okolnosti týkajúce sa spoluobvineného, ktorý uzavrel dohodu o vine a treste, ale aj v širšom rámci vyšetrovacieho konania, ktoré sa v dôsledku rozhodnutia sťažovateľa zmenilo na zložité, resp. časovo odstupňované. Prebiehajúce konanie vo veci spoluobvineného preto muselo nevyhnutne zahŕňať aj trestnú činnosť sťažovateľa, ktorá sa mu kládla za vinu a následne bola prerokovaná a rozhodnutá v rámci konania pred súdom.

39. Spoluobvinený bol uznaný vinným zo spáchania zločinu formou pomoci. Pomoc k trestnému činu predpokladá vždy úmysel smerujúci k účasti vo forme pomoci na konkrétnom úmyselnom trestnom čine a z toho dôvodu čin musí byť konkretizovaný individuálnymi rysmi, nielen znakmi skutkovej podstaty. Potreba identifikácie hlavného páchatel'a trestnej činnosti vyplýva napr. aj zo zásady akcesority účastníctva, z ktorej judikatúra [napr. R 24/2005, Rč 61/1994 (ČR), Rč 49/2009-II (ČR), Rč 52/2010-II (ČR)] odvodzuje záver, podľa ktorého nemožno posudzovať ako jeden pokračovací trestný čin spáchaný vo forme účastníctva také činy účastníka, ktorými sa zúčastňuje na skutkoch rôznych hlavných páchatel'ov. Ako jeden pokračovací trestný čin účastníctva však možno posúdiť účasť na trestných činoch rovnakého páchatel'a.

40. Sťažovateľ odmietol uzavretie dohody o vine a treste, čo mu na jednej strane nemôže byť pričítané na ťarchu, na druhej strane v dôsledku tohto rozhodnutia sa spoločné konanie z hľadiska prejednávania a rozhodnutia o vine jednotlivých spoluobvinených stalo automaticky časovo odstupňované, resp. hybridné. Skutočnosť, že spoluobvinený sťažovateľa uznal svoju vinu,

je v predmetnej veci totiž okolnosťou, ktorá sa môže priamo a nevyhnutne premietnuť do skutkových okolností účasti sťažovateľa na tej istej trestnej činnosti.

41. Inak povedané, v tomto prípade bolo podstatné, že spoluobžalovaný priznal vinu a uzavrel dohodu o vine a treste ohľadne skutku, ktorý spočíval v pomoci k trestnému činu, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné uviesť aj konanie označujúce aspoň v podstatných znakoch trestný čin, ku ktorému mala pomoc smerovať, pričom adekvátne a nezameniteľná identifikácia tohto konania vyžadovala aj označenie osoby sťažovateľa.

42. Hranice obozretnej komunikácie, ktoré v rámci svojej argumentácie predložil sťažovateľ, by vo svojich dôsledkoch v podstate znamenali, že pri vyšetrowaní spoločnej trestnej činnosti by účastníctvo niektorého zo spoluobvinených na nej nemohlo byť skončené rozsudkom, ktorým by bola schválená dohoda o vine a treste spoluobvineného v postavení účastníka skôr, ako by bol hlavný páchatel' odsúdený, a to z dôvodu nemožnosti formulovania skutkovej vety v týchto hraniciach.

43. Aj samotná skutočnosť, že sťažovateľ si slobodne zvolil časovo odstupňované konanie, má svoje dôsledky. Sťažovateľ totiž s odvolaním sa na zásadu prezumpcie neviny nemôže tvrdiť, že okresný súd je povinný absolútne, resp. úplne ignorovať v uzavretej dohode o vine a treste schválenej rozsudkom spoluobvineného určité skutočnosti, ktoré uznal jeho spoluobvinený, týkajúce sa konania sťažovateľa, ktorý neuzavrel dohodu o vine a treste, avšak sú relevantné pre posúdenie spoločnej trestnej činnosti. Právo sťažovateľa neuzavrieť dohodu o vine a treste s okresnou prokuratúrou mu totiž nepriznáva aj právo na nevyvrátiteľnú prezumpciu neviny v konaní vedenom proti spoluobvinenému, teda domnienku, ktorú nemožno vyvrátiť dôkazom o opaku, ktorý ale musí byť predložený už v konaní vedenom proti nemu pred súdom po podaní obžaloby.

44. Objektívne nemožno konštatovať, že okresný súd v štádiu rozsudku spoluobvineného už preukázal vinu sťažovateľa, pretože z obsahu odôvodnenia tohto rozsudku je zrejmé, že nepreukázal ani vinu jeho spoluobvineného, ktorý bol jediným adresátom tohto rozhodnutia. Vzhľadom na formu účastníctva spoluobvineného na spáchanom trestnom čine bola formulácia skutkovej vety rozsudku spoluobvineného s použitím mena a priezviska sťažovateľa ako hlavného páchatel'a podľa ústavného súdu nevyhnutná. Rovnako tak opis konania hlavného páchatel'a a jeho nepriama právna kvalifikácia v kontexte okolností tejto veci v spojení s tým, že spoluobvinený svoju vinu a účasť na opísanom konaní uznal, nemôžu byť automaticky považované za právny alebo fakticky skrytý verdikt okresného súdu týkajúci sa viny sťažovateľa.

45. Vzhľadom na kontinuitu postupu okresného súdu medzi konaním o dohode a vine schválenej rozsudkom spoluobvineného a konaním, ktoré viedlo k rozsudku okresného súdu o vine sťažovateľa, sporná formulácia v rozsudku spoluobvineného sa v prípade dotknutého trestného činu, pre ktorý bol odsúdený spoluobvinený, javí ako nevyhnutná pre jedinečnú nezameniteľnú identifikáciu skutku i jeho hlavného páchatel'a. V rozsudku spoluobvineného je jasne špecifikované aj textovo zvýraznené, kto je adresátom rozhodnutia, zjavný je aj rozdiel v miere identifikácie sťažovateľa označeného len jeho menom a priezviskom. Forma trestnej činnosti, za ktorú bol spoluobvinený odsúdený, ako aj zjavná snaha o rozlíšenie obvinených pri ich identifikácii v skutkovej vete, podľa ústavného súdu boli odrazom snahy okresného súdu definovať, resp.

identifikovať nezameniteľne skutok spoluobvineného, ktorý mu bol kladený za vinu. Sporná formulácia v rozsudku spoluobvineného zjavne nemala za cieľ konštatovať vinu sťažovateľa za predmetné porušenie, ale jej účelom bolo definovať trestnú činnosť, na ktorej sa mal spoluobvinený ako pomocník podieľať, pričom spoluobvinený svoju účasť na tejto trestnej činnosti dohodou o vine a treste uznal.

46. V tejto súvislosti je taktiež potrebné súhlasiť s argumentáciou najvyššieho súdu vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti, ktorou poukázal na to, že v predmetnej veci bola dodržaná aj požiadavka minimalizácie informácií, s cieľom ich zúženia len na informácie potrebné na analýzu právnej zodpovednosti osoby, ktorá dohodu o vine a treste uzatvorila, keďže sťažovateľ bol napokon v konaní pred súdom odsúdený za obzvlášť závažný zločin, pričom konanie popísané v skutkovej vete rozsudku spoluobvineného by mohlo byť kvalifikované ako prečin. Napriek tomuto konštatovaniu je ale potrebné podľa ústavného súdu poukázať na to, že vo veľmi jednoduchom a stručnom odôvodnení rozsudku spoluobvineného celkom zjavne absentuje dodržanie preventívnej požiadavky poukazu na štádium konania, v ktorom sa vec sťažovateľa ako hlavného páchatela, ktorý bol spomenutý v skutkovej vete tohto rozsudku, nachádza. Vina sťažovateľa síce *expressis verbis* nebola konštatovaná, avšak vzhľadom na absenciu spomínaného poukazu nebola ani nepochybné vylúčená napriek tomu, že v tom čase malo byť o vine sťažovateľa ešte len rozhodnuté v rámci konania pred súdom.

47. V napadnutom uznesení najvyšší súd v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa rozhodovania vo veci zaujatou predsedníčkou senátu citoval závery stanoviska trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke zákonov pod č. 15/2017, ďalej poukázal na jednoznačnú, nespochybniteľnú adresnosť rozsudku spoluobvineného určeného len spoluobvinenému, ako aj na autonómnosť dokazovania vykonaného vo veci sťažovateľa bez akejkoľvek väzby na rozsudok obvineného, t. z. bez toho, aby z tohto rozsudku vychádzal, konštatujúc napokon, že spornou formuláciou v rozsudku spoluobvineného predsedníčka senátu neprejudikovala vinu sťažovateľa spôsobom, ktorý by ju diskvalifikoval z následného trestného konania voči nemu.

48. Aj keď odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu v tejto časti rozhodne nemožno označiť za perfektné, s jeho záverom sa ústavný súd stotožňuje. Napriek už ústavným súdom spomínanému nedostatku rozsudku spoluobvineného (neuvedenie štádia, v ktorom sa nachádzalo konanie vo veci sťažovateľa v rámci jeho odôvodnenia) vzhľadom na všetky už spomínané okolnosti tejto veci, ako aj s prihliadnutím na samostatné odôvodnenie rozsudku okresného súdu, neodvolávajúce sa na rozsudok spoluobvineného, t. j. dôkazne oddelené konanie sťažovateľa od predchádzajúceho konania obvineného, v ktorom bola schválená dohoda o vine a treste, uvedený nedostatok rozsudku spoluobvineného sám osebe nemohol dosiahnuť intenzitu, ktorá by odôvodňovala prijatie záveru o zaujatosti predsedníčky senátu v konaní vedenom proti sťažovateľovi. Inak povedané, spornú formuláciu, resp. uvedenie mena a priezviska a popisu konania sťažovateľa v rozsudku spoluobvineného, nemožno považovať za nepriamy dôkaz o chýbajúcej nestrannosti okresného súdu, resp. predsedníčky senátu vo veci sťažovateľa, a teda ani za dôkaz preukazujúci porušenie princípu prezumpcie neviny v tejto veci. Z pohľadu materiálnej ochrany ústavnosti možno preto odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu považovať za ústavne udržateľné.

49. Vo vzťahu k rozhodnutia ESLP, ktorými sťažovateľ v tomto konaní argumentoval, ústavný súd poukazuje na stanoviská súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci, s ktorých argumentmi

ohľadom odlišných okolností, ktoré boli predmetom rozhodovania v týchto veciach, sa plne stotožňuje. Vzhľadom na svoj odkaz na rozhodnutie ESLP vo veci [REDACTED] proti Slovenskej republike v uznesení o prijatí v tejto veci ústavný súd považoval za potrebné poukázať aspoň rámcovo na okolnosti, ktorými sa táto vec od preskúmvanej veci sťažovateľa odlišovala a ktoré v tejto veci považoval za relevantné. V tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na odlišnú formu páchania trestnej činnosti (v prípade spoluobvineného sťažovateľa išlo o trestný čin spáchaný formou účasti – pomoci), odlišné skutkové vymedzenie trestnej činnosti sťažovateľa, ktoré nebolo totožné s trestnou činnosťou jeho spoluobvineného, odlišnosť v odôvodnení odsúdenia sťažovateľa, ktoré nebolo v podstatnej miere založené najmä na dôkazoch poskytnutých spoluobvineným, ďalej rozdielny priebeh dokazovania (okresný súd nepovažoval konanie spoluobvineného za súčasť konania proti sťažovateľovi, ale v jeho veci prebehlo autonómne dokazovanie), ako aj odlišné zloženie senátu rozhodujúceho o vine sťažovateľa (rozsudok okresného súdu vo veci sťažovateľa bol vydaný senátom, v ktorom nerozhodoval identický senát ako pri rozsudku spoluobvineného, ale iba jedna sudkyňa bola zároveň členkou oboch senátov).

50. Vo vzťahu k argumentácii týkajúcej sa vypočutia spoluobvineného vo veci sťažovateľa ako svedka najvyšší súd v napadnutom uznesení podľa ústavného súdu dostatočne vysvetlil, akým spôsobom došlo k nevyhnutnej zmene procesného postavenia spoluobvineného na svedka následkom skôr vydaného rozsudku spoluobvineného, ktorým bola schválená ním uzavretá dohoda o vine a treste. Z uvedeného dôvodu mohol byť spoluobvinený v konaní vo veci sťažovateľa vypočutý ako svedok a dodržaním zákonných podmienok pri jeho výsluchu bolo možné na jeho svedeckú výpoveď prihliadať ako na dôkaz v konaní vedenom proti sťažovateľovi.

51. K argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa nedostatočnosti skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku, čo sa týka individualizácie skutku (namieta nedostatok časových a miestnych parametrov či popisu spôsobu správania sťažovateľa), ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že popis skutku (predovšetkým spôsob jeho spáchania) musí byť uvedený tak, aby jednotlivé časti zodpovedali príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný vinným. Ak neobsahuje skutková veta vo výroku o vine úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty, dochádza k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý proces (nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 509/2015 z 19. januára 2016).

52. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej nedostatočnej individualizácii skutku je podľa ústavného súdu potrebné poukázať na charakter konania sťažovateľa a jeho bezprostrednú nadväznosť a adresnosť viacerým osobám, čo celkom prirodzene limituje aj stanovenie časových a miestnych parametrov skutku. V skutkovej vete rozsudku okresného súdu identifikované obdobie páchania trestnej činnosti sťažovateľa a širšie vymedzenie miesta páchania jeho skutku s prihliadnutím na povahu trestnej činnosti sťažovateľ podľa ústavného súdu dostatočne ukotvujú popísané skutkové okolnosti, ktoré naplňajú jednotlivé znaky skutkovej podstaty trestného činu sťažovateľa z pohľadu jeho nezameniteľnosti s iným skutkom. Ústavný súd sa preto stotožnil so záverom najvyššieho súdu, ktorý v napadnutom uznesení s poukazom na znenie skutkovej vety rozsudku okresného súdu dospel k záveru, že konanie sťažovateľa popísané v nej s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadruje všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom

skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) TZ v spojení s § 138 písm. b) a j) a § 127 ods. 12 TZ. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd kvalifikuje tvrdenia sťažovateľa týkajúce sa nesprávneho posúdenia nedostatočnej identifikácie skutku v skutkovej vete rozsudku okresného súdu najvyšším súdom za irelevantné, a teda zjavne neopodstatnené.

53. Sťažovateľ namietal taktiež zmenu totožnosti skutku predovšetkým v súvislosti s úpravou, resp. zmenou časových údajov v jednotlivých štádiách trestného konania. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že miera (kvalita) dôkaznej situácie sa v priebehu trestného konania vyvíja. Zmena miesta spáchania skutku alebo zmena v čase jeho spáchania nie sú okolnosti, ktoré by zmenili identitu skutku. Tento záver napokon potvrdzuje aj judikatúra najvyššieho súdu, podľa ktorej podstata skutku nebude porušená, ak sa menia okolnosti týkajúce sa miesta, času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu, pohnútky činu alebo formy zavinenia. Z toho potom vyplýva, že totožnosť skutku nenarušujú zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré individualizujú skutok, okrem iného i čo sa týka miesta a času spáchania, spôsobu vykonania a pohnútky činu, ako aj formy zavinenia (pozri uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Tdo/86/2017). Z uvedených dôvodov aj túto argumentáciu sťažovateľa považoval za právne irelevantnú.

54. Rovnako presvedčivo sa dovolací súd vysporiadal s otázkou správnosti použitej právnej kvalifikácie skutku kladeného sťažovateľovi za vinu ako zločinu spáchaného závažnejším spôsobom na viacerých osobách. Najvyšší súd, poukazujúc na príslušné zákonné ustanovenia, pripomenul, ktoré do úvahy prichádzajúce otázky v tejto súvislosti je v rámci dovolania oprávnený preskúmať (nie správnosť a úplnosť skutkových zistení) a týmito sa riadne a dostatočne zaoberal. Vychádzal zo zákonných ustanovení § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) TZ, ako aj zo znenia ustanovenia § 138 písm. b) a j) TZ a, opierajúc sa zároveň o ustálené skutkové okolnosti prípadu, ozrejmil správnosť použitej kvalifikácie na spáchaný skutok bližším vysvetlením obsahu jednotlivých pojmov použitých v skutkovej vete na opis konania sťažovateľa, ako aj dôvodov ich podriadenia pod znaky skutkovej podstaty trestného činu, ktorého sa dopustil (išlo o trestný čin na viacerých osobách v súlade s § 127 ods. 12 TZ). Napokon vyhodnotil, že sťažovateľ naplnil všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného obzvlášť závažného zločinu, pre ktorý bol odsúdený, a uviedol taktiež, prečo bolo potrebné považovať jeho konanie za také, ktoré ohrozovalo život alebo zdravie viacerých osôb. Na podporu prijatých záverov najvyšší súd poukázal aj na svoje uznesenie č. k. 2 Tdo 35/2014 z 8. júla 2014.

55. Z napadnutého uznesenia dovolacieho súdu vyplýva, že dovolací súd – vzhľadom na zákonné vymedzenie dovolacích dôvodov – vecne nepreskúmal skutkové námietky sťažovateľa týkajúce sa preukázania skutku, nevykonania znaleckého dokazovania vo vzťahu k posúdeniu látky, ktorú predával, ako aj hodnotenia skutočností vyplývajúcich z prepisov hovorov a sms správ. V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Uvedený záver je možné *mutatis mutandis* vzťahovať aj na rozhodnutie o dovolaní. Už uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu

príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Vychádzajúc z uvedeného právneho názoru, ústavný súd v potrebnom rozsahu preskúmal právne závery krajského súdu, ako aj okresného súdu.

56. V tomto smere je relevantné, že krajský súd sa vo svojom napadnutom uznesení vysporiadal so spomínanými námietkami sťažovateľa. K námietke týkajúcej sa označenia omamnej a psychotropnej látky v skutkovej vete rozsudku bez znaleckého dokazovania krajský súd poukázal na výpovede svedkov, ktorí deklarovali svoje skoršie skúsenosti s pervitínom, opakovane a dlhodobo ho od sťažovateľa kupovali a z týchto výpovedí následne vyvodil logický záver, že by od sťažovateľa nekupovali látku, ktorá by nemala na nich pervitínom vyvolaný účinok. Vo vzťahu k nedostatočnosti dôkazov preukazujúcich skutok sťažovateľa krajský súd poukázal na konkrétne výpovede sťažovateľa z prípravného konania, v ktorých svoju vinu priznal, ďalej na výpovede ďalších piatich svedkov, ktorých rozpory odstraňoval okresný súd na hlavnom pojednávaní, a následne sa s nimi riadne vysporiadal. Sťažovateľom namietané zabezpečené telefonické hovory a sms správy boli vo vzťahu k týmto dôkazom podľa krajského súdu len sekundárne dôkazy. Vychádzajúc z uvedených skutočností, možno konštatovať, že uvedené námietky sťažovateľa predložené aj v konaní pred ústavným súdom nie sú opodstatnené.

57. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí konštatuje, že najvyšší súd i krajský súd konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatne pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení sú napadnuté rozhodnutia aj náležite odôvodnené a ústavne akceptovateľné.

58. Z dôvodov uvedených v tomto náleze ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovet. Vzhľadom na nevyhovenie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa, ktoré by mali oporu len vo vyslovení porušenia jeho v ústavnej sťažnosti označeného práva.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2022

Peter Straka
predseda senátu